

שיעור מספר 13*
16 - 22 ספטמבר

"הבשורה והקהילה"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: גלטים 1-10:6;
מתי 17-15:18; 1 לקורינתים 12:10; רומים 1:15; יוחנן 34:13, לוקס 3:22;

פסוק לשינון: " לָכֵן בְּעוֹד יֵשׁ לָנוּ הַזְדְּמָנוֹת, נִגְמַל טוֹב לְכָל אֶדָם, וּבִיחוד לְבָנֵי
אֲמוֹנָתָנוּ" (גלטים 6:10)

כמה איכרים החליטו לשמור את הירקות הגדולים יותר לעצמם, ואילו את הקטנים יותר לנצל לזרעים. לאחר כמה ייבולים מאכזבים, הם גילו כי הטבע הקטין את גידולם לגודל של גולות. דרך אסון זה, האיכרים למדו חוק חשוב בחיים. "הם לא יכלו לשמור את הטוב ביותר לעצמם, ולצפות שמהירקות הפחות מוצלחים יגדל משהו טוב. חוק הטבע אומר כי הגידולים ישקפו תמיד את מה שנשתל... במובן אחר, שתילת דברים (ירקות) קטנים זהו מנהג שנפוץ עדיין. אנו לוקחים את הדברים הגדולים של החיים לעצמינו ושותלים את השאריות. אנו מצפים שאיזשהו טוויסט מטורף של חוקים רוחניים, האנוכיות שלנו תקבל תגמול באכפתיות". (International Student Fellowship Newsletter, March 2007).
שאל מיישם עיקרון זה בגלטים 1-10:6. במקום "לנשוך ולטרוף" את חברי הקהילה (גלטים 15:5), קהילה אמורה להיות מקום שבו הרוח מובילה אותנו לשים את האחר מלפנינו. ההבנה כי אנו מקבלים ישועה על ידי חסד הופכת אותנו לצנועים, סבלניים ורחמניים יותר ביחסינו כלפי אחרים.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 23 בספטמבר.

שיקום המאמינים שמעדרו

בזמן שלשאל יש ציפיות גבוהות מאורח חיים של אדם מאמין (גלטים 16: 5), עצתו למאמינים בגלטים 1: 6 גם כן מציאותית ומרעננת. בני אדם אינם מושלמים, ואפילו המאמינים שהכי מקדישים את עצמם לעבודת האל אינם חסינים מטעויות. דברי שאול בגלטים 5: 16 ביוונית מצביעי על כך שהוא חוזה סיטואציה אשר עשויה לקרות בקהילה מתישהו. הוא נותן לגלטים עצה פרקטית כיצד להתמודד עם מצבים כאלה כאשר הם יוצרו.

כיצד המאמינים צריכים להגיב כאשר עמיתם לאמונה נופל לתוך חטא? גלטים 1: 6, מתי 17-18: 15-18.

כדי להפיק תועלת מעצתו של שאול בגלטים 1: 6, אנו צריכים להבין את סוג המדויק של המצב ששאל מעלה בדמיונו. זה טובב סביב שתי מילים בחלק הראשון של המשפט, "יכשל... בעבירה". המילה היוונית במקור היא paraptoma אשר אינה מתייחסת לחטא מכוון, אלא יותר לטעות, שגיאה, צעד לא נכון. זה הגיוני מאוד לאור הערותיו הקודמות של שאול על התהלכות ברוח. למרות שאין שום תירוץ לטעותו של אדם, ברור כי שאול אינו מתעסק עם חטא מתריס (1 לקורינתים 5: 1-5). תגובה הולמת בניבות כאלה לא אומרה להיות עונש, גינוי, או הדחה מאחוות הקהילה, אלא שיקום. המילה היוונית המתורגמת כ"תקימו" היא katartizo ומשמעותה לתקן, או לסדר. היא מופיעה בברית החדשה כאשר מדבור בתיקון רשתות דיג (מתי 21: 4), והיא מתארת את תהליך סידור עצם שבורה במקום כמושג רפואי בספרות היוונית. כפי שלא היינו נוטשים את חברינו שנפל ושבר רגל, כך אנו כגוף המשיח צריכים לדאוג בעדינות לאחינו ואחיותינו במשיח אשר עלולים למעוד ולישאול, כי אנחנו הולכים ביחד באותה הדרך לממלכת אלוהים.

מדוע במקום לאמץ במציאות את מתי 17-18: 15, אנו כל כך הרבה פעמים מדברים רע על אדם שכועסים עליו, ונותנים לכעס להשתלט עלינו וזועמים, ומדי פעם אפילו מתכננים נקמה?

זהירות מפיתוי

"יאמר נתן אל-דוד אתה האיש" (שמואל ב' 7:12)

אין להתעלם מרצינות דברי שאול בגלטים 1:6 להגן על חיינו פן ניכנע לפיתוי. שאול אומר לנו שנשים עין על עצמינו פן החטא לא יגרור אותנו אחריו בהפתעה. כדי להבליט אזהרה זו, שאול מבצע מעבר מגוף רבים "אתם" בחלק הראשון של הפסוק, לגוף יחיד "אתה" בחלק השני. כלומר זו לא אזהרה כללית לכל הקהילה. זו אזהרה אישית לכל אדם נפרד בקהילה.

שאול אינו מגדיר במפורש את סוג הפיתוי שממנו הוא כל כך מזהיר את הגלטים. ייתכן כי גם לא היה לו חטא או עבירה ספציפית בראש. הוא פשוט התייחס לסכנה לבצע חטא באשר הוא יהיה, שממנו הם מנסים לשחרר אדם אחר. בו זמנית, דבריו בגלטים 5:26 מצביעים כי הוא מזהיר אותם כן מפני הרגשה שהם באיזשהי צורה מתנשאים ורוחנית מעל אלה שאותם הם משקמים.

מדוע שאול הצטרף להזהיר את הגלטים מפני גאוה ויהירות רוחנית?

קחו בחשבון 1 לקורינתים 10:12, מתי 26:34, שמואל ב' 7:1-12.

אחת הסכנות הגדולות בקרב המאמינים היא גאוותנות רוחנית, אשר גורמת לנו לחשוב שאנו חסינים מביצוע סוגים מסויימים של חטאים. אך למען האמת, לכולנו יש אותו טבע הנגוע בחטא שמתנגד לאלוהים. זו עובדה מצערת, אך זו עובדה. ללא כוחו של רוח הקודש, היינו יכולים להתדרדר לביצוע כל חטא הכי נוראי בנסיבות המתאימות. מודעות לזהותינו האמיתית ללא משיח יכולה למנוע מאיתנו לישאול חטא של צדקנות עצמית, ועלולה לעזור לנו למצוא חן בעיני אחרים אשר עושים טעויות ואנו נחלצים לעזרתם.

כמה פעמים שפטתם אחרים (גם אם זה היה רק במחשבות) על חטאים, שלאחר זמן מה

מצאתם עצמכם אשמים באותה עבירה ממש?

נשיאת נטל

בנוסף לשיקום האחים שמעדו, אילו הוראות שאול נותן למאמינים בגלטיה?
(גלטים 5-2:6, ראו גם רומים 1:15, מתי 12:7).

המילה המתורגמת בגלטים 6:5 כ"נטל" ביוונית נשמעת baros. ומשנעותה היא מעמסה כבד או מטען שמישהו צריך לשאת למרחק גדול. עם הזמן, זה הפך למטפורה לכל בעיה או קושי, כמו למשל יום עבודה ארוך ביום חם (מתי 12:20). אמנם ההקשר הראשוני של דברי שאול על נשיאת מעמסת איש את רעהו כמובן כולל כשלים מוסריים של אחינו המאמינים שבפסוק הקודם, הקונספט של נשיאת נטל הרבה יותר רחב מבחינת שאול. הוראותיו מגלות כמה תובנות רוחניות אשר אסור לפספס.

ראשית, כפי שטימוטי ג'ורג' אומר, "לכל מאמין יש נטל. הוא שונה בגודלו ובצורתו, וישתנה בסוגו יחסית לסידורי חייו. עבור אחדים זה נטל של פיתוי והשלכות של כישלון מוסרי, כמו בפסוק כאן. עבור אחרים זו יכולה להיות מחלה פיזית, או הפרעה נפשית, משבר משפחתי, חוסר תעסוקה, דיכוי על ידי שדים, או דברים אחרים באשר הם. אך אין אדם מאמין אשר פטור מנטל" (Galatians, עמוד 413).

שנית, אלוהים לא משאיר אותנו לשאת את כל המעמסות לבדנו. כמובן, שבדרך כלל אנו מעדיפים יותר לעזור לאחרים בנטל שלהם מאשר לקבל עזרה בנשיאת נטל שלנו. שאול מבקר יחס כזה עצמאי(גלטים 3:6), כאשר אנו מסרבים להודות בכך שגם לנו יש צרכים וחולשות. גאווה כזו לא רק גוזלת מאחרים את נוחיותם, אלא מונעת מאנשים לבצע את השירות אליו אלוהים מעודד אותנו.

לבסוף, אלוהים קורא לנו לשאת את הנטל של אחרים בגלל שדרך מעשינו באה לידי ביטוי הנחמה של אלוהים. עקרון זה בנוי על עובדה שקהילה היא גוף המשיח (2 לקורינתים 6:7).

"נחמתו של אלוהים לא ניתנה לשאול דרך תפילתו והמתנתו לתשובת לאוהים, לא דרך חברות של חבר והחדשות הטובות שהביא. חברות אנושית, שבה אנו נושאים נטל אחד של השני, היא חלק ממטרתו של אלוהים לאנשיו" (ג'ון ר. ב. סטוט, עמוד 158).

מה מונע מכם לחפש עזרה – גאווה, אשמה, חוסר אמון, תחושת עצמאות? אם יש צורך, מדוע לא למצוא מישהו שאתם בוטחים בו ולבקש ממנו לחלוק עמכם את הנטל שלכם?

תורת המשיח

שאל מקשר בין נשיאת נטל לבין קיום תורת המשיח. למה הוא מתכוון באמרו "תורת המשיח"? גלטים 2: 14, 6: 5; יוחנן 13: 34; מתי 40-34: 22;

הביטוי של שאול "תורת המשיח" (ton nomon tou Christou) לא מופיע יותר בשום מקום אחר בכתבי הקודש, למרות שהוא משתמש בביטוי דומה ב 1 לקורינתים 9: 21 (ennomos Christou). הייחודיות של ביטוי זה גרמה למספר פרשנויות. חלק אומרים כי משמעו שהתורה שנתקבלה בהר סיני בוטלה והוחלפה בתורה חדשה, תורת המשיח. אחרים אומרים כי הכוונה במילה 'תורה' היא פשוט 'עיקרון' כללי (ראו רומים 7: 21), כלומר כאשר אנו נושאים נטל של אחרים, אנו למעשה לוקחים דוגמה מישוע. בעוד כי הפירוש השני נשמע הגיוני, הקשר ומינוח הדומים לגלטים 5: 14 מציעים את האפשרות כי קיום תורת המשיח זה התייחסות נוספת לקיום החוק המוסרי מתוך אהבה. שאול אמר לפני כן במכתבו כי תוקף התורה איננו פג עם בואו של המשיח. אלא, היא ממשיכה לקחת תפקיד חשוב ומרכזי בחיי כל מאמין עם דגש חדש על אהבה. זוהי תמצית של מה שלימד ישוע והראה בחייו ואפילו במותו. כלומר, כאשר אנו נושאים נטל של אחרים, אנו לא רק הולכים בעקבות ישוע, אנו גם מקיימים את התורה.

נושא נוסף שנוצר לגבי פסוקים אלה הוא ההבדל בין פסוק 2 לפסוק 5. אך בעיה זו נפתרה כאשר אנו רואים, כמו שצויין מקודם, ששאול משתמש בכל פסוק במילה אחרת ביוונית לכל סיטואציה נפרדת. כפי שראינו, המילה בפסוק 2 – baros משמשת למעמסה כבדה שנושאים למרחקים גדולים. ובפסוק 5 – phortion הכוונה לספינת מטען, תרמיל של חייל, או עובר ברחם. כלומר, אנו מבינים שבנשיאת נטל מסוג המופיע בפסוק 2 ניתן להיעזר ולהתחלק בין חברי הקהילה, ואילו הנטל מסוג המופיע בפסוק 5 – לא ניתן לחלוקה. רק האם יכולה לשאת את ילדה ברחמה. דוגמה זו אומרת לנו שישנם סוגים של נטל. ישנו נטל אשר אנשים יכולים לעזור לנו לשאת. וישנו נטל אישי אך ורק שלנו, אשר אנשים לא יכולים לעזור לנו בכך, כגון ייסורי מצפון, סבל, מוות. בדברים מסוג זה, אנו צריכים להישען על אלוהים (מתי 30-28: 11).

מדוע קיים הבדל בין סוגי נטל? מדוע יש נטל שבו אנשים יכולים לעזור, וישנו נטל שרק אלוהים יכול להקל עליו? כיצד עלינו ללמוד לתת לאלוהים את הדברים שאנו לא מסוגלים לשאת בעצמינו?

זריעה וקצירה

בגלטים 6:7, המילה שתורגמה כ"להתל" (mukterizo) מופיעה חד פעמית בברית החדשה, אך מופיעה כמה פעמים בתרגום היווני של התנ"ך. ומשמעותה היא 'להרים את האף בזלזול'. בתנ"ך המילה מופיעה בדרך כלל בהקשר של ביזוי נביאי האל (דברי הימים ב 16:36, ירמיהו 7:20), ו אפילו בהקשר של תיאור גישה מרדנית נגד אלוהים (חזקיהו 17:8).

הנקודה של שאול היא שבני אדם יכולים לסנן את דברי אדוני, ואף לבזז את מצוותיו, אך אינם יכולים להערים עליו. הוא השופט האולטימטיבי, ובסופו של דבר כל אחד יתן תשובה וישלם את המחיר על מעשיו.

קרא גלטים 6:8. למה שאול מתכוון כאן? באילו דוגמאות של אנשים מהמקרא אתם יכולים להיזכר שזרעו בשביל בשר וזרעו בשביל הרוח? (ראו לדוגמה מעשי השליחים 5:1-5, לוקס 3:22, דניאל 1:8, מתי 4:1)

הדימוי לזריעה וקצירה היא לא ייחודי לשאול. זאת עובדת חיים אשר מופיעה בפתגמים עתיקים רבים. מה שחשוב הוא האופן שבו שאול משתמש בדימוי בשביל להדגיש את הערותיו הקודמות על בשר והרוח. גיימס ד. ג'. אומר "הקבלה מודרנית היא שאנו חופשיים לבחור, אך אנו לא רשאים לבחור את ההשלכות של בחירתנו" (Galatians, עמוד 330).

על אף שאלוהים לא תמיד מונע מאיתנו את ההשלכות של חטאינו בעולם זה, אנו לא צריכים להתיימש מדיי מבחירות רעות שלנו. אנו יכולים שמוח שאלוהים סלח לנו את חטאינו ואימץ אותנו כילדיו. אנו צריכים לנצל את ההזדמנויות שיש לנו עכשיו כדי להשקיע בדברים שייתנו יבול של קציר שמימי.

גלטים 6:10 ממחיש את הנקודה ש"האתיקה הנוצרית מתמקדת בשני דברים: הדבר הראשון הוא אוניברסלי ומקיף כל, 'נעשה טוב לכל האנשים'. השני הוא יחודי ואישי יותר, "במיוחד לאלה השייכים למשפחת המאמינים". הפנייה האוניברסלית של שאול התבססה על כך שכל האנשים בכל מקום נבראו בצלם אלוהים ולכן הם יקרים לליבו ללא כל הסתייגות. בכל פעם שהמאמינים שכחו את הנתון הראשוני של ההתגלות המקראית, הם נפלו קורבן לחטאים המסנוורים של גזענות, סקסיזם, שבטיות, קלאסיות וקנאה מאלפי סוגים אחרים, אשר הרסו והביאו את הקהילה האנושית מאדם וחיה עד למצב של ימינו." (טימוטי ג'ורג', Galatians, עמוד 427,428).

האם הנכם קוצרים לטוב או לרע? התבוננו בעצמכם. איזה יבול אתם הולכים לקצור?

נקודות למחשבה

"רוח הקודש שומרת על הרוע תחת שליטת המצפון. כאשר אדם מרומם את עצמו מעל ההשפעה של הרוח, הוא קוצר קציר של עוון. לרוח יש פחות ופחות השפעה על אדם כזה כדי לרסן אותו מזריעת זרעי אי-ציות. לאזהרות יש פחות ופחות כוח בשבילו. הוא מאבד בהדרגה את יראת אלוהים. הוא זורע בשדה הבשר, והוא יקצור שחיתות המבשילה בדיוק והנובעת ישירות מזרעי הפורענות שזרע. הוא מזלזל במצוות האל. ליבו הבשרי הופך ללב אבן. ההתנגדות לאמת מאשרת אותו בעוול. בגלל שאנשים זרעו זרעי רשע, בעולם שלפני המבול שררו חוסר חוק, פשע ואלמות..

הנשמה נהרסת לא בגלל צו כלשהו מאת אלוהים שנשלח נגד האדם. הוא לא עושה את האדם עיוור רוחנית. אלוהים נותן מספיק אור וראיות כדי לאפשר לאדם להבחין בין האמת לבין משגה. אבל הוא אינו מכריח את האדם לקבל את האמת. הוא משאיר אותו חופשי לבחור בטוב או לבחור ברוע. אם אדם מתנגד לראיות ונותן לשיקול דעתו להיות מובל בכיוון הנכון, ובוחר פעם אחת ברע, בפעם הבאה הוא יעשה זאת בקלות יותר. בפעם השלישית הוא עוד יותר מהר יסוג מאלוהים ויבחר לעמוד בצד השטן. וכך הוא ימשיך עד שהוא יהיה מאושר מרשע, ויאמין בשקר כאילו הוא אמת. התנגדותו הניבה את קצירה שלה" (אלן ג' וויט, The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמוד 1112).

שאלות לדיון:

1. מה זה אומר בפועל לשקם מאמין אשר נפל אל תוך חטא? האם זה אומר שלאחר השיקום הכל יחזור למקומו כפי שהיה קודם?
2. הואיל ויש סוגי נטל אשר בני אדם נושאים בעצמם. כיצד לקבוע מאיזה סוג הנטל שלך? מתי להיעזר/לעזור לאנשים?
3. כיצד הקהילה שלכם נמדדת בהוראותיו של שאול בגלטים 6? מה אתם יכולים לעשות בפן האישי כדי לחולל שינוי?

סיכום:

הראיה לנוכחות אלוהית בקרב המאמינים היא אווירה משיחית גלויה בקהילה. ניתן להבחין בה בסלחנות ושיקום של אלה שטעו בדרכם, באופן שבו עוזרים אחד לשני בנסיונות, במעשים אדיבים כלפי חברי הקהילה ומחוצה לה, עם אלה שלא מאמינים.